

FIGYELŐ

A magyar irodalomtörténet bibliográfiája. Megjelent *A magyar irodalomtörténet bibliográfiája* című nyolc kötetes kézikönyv utolsó két tagja is, és ezzel teljessé vált az a nagyszabású retrospektív szakbibliográfia, amely elsőként tárta fel a magyar irodalomtörténet 1970 előtt megjelent teljes szakirodalmát. A Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetében megindult vállalkozás nyolc terjedelmes kötetben gyűjtötte össze és korszakok szerint rendszerezte mindazokat a publikációkat, amelyek nemzeti irodalmunk történetével kapcsolatban valaha is napvilágot láttak. A sorozat utolsó két kötete a közelmúltban jelent meg: a 4. kötet, amely Tódor Ildikó szerkesztésében az 1849–1905 közötti korszak egyes íróira vonatkozó irodalom második részét tartalmazza és az 5. kötet, amely a 20. század magyar irodalmának ún. általános részét foglalja magába, B. Hajtó Zsófia összeállításában. (Mindkettő részletes ismertetésére visszatérünk.)

Az így teljessé vált kézikönyv-sorozat bizonyára besorolható lesz azon alapvető tudományos segédeszközök közé, amelyek maradandóknak bizonyulnak és sokáig megtalálhatók lesznek a könyvtárak polcain. Miként a már megjelent kötetek, most már a teljes sorozat is kiindulásul szolgál majd a szaktudomány művelőin kívül mindazoknak, akik a magyar irodalomtörténet korábbi századainak kérdéseivel, az írók életével és működésével kapcsolatban forrásanyagot keresnek. Hasznos információt találnak benne a tanárok, az egyetemi és a főiskolai hallgatók, újságírók és általában mindenki, aki irodalmunk és művelődésünk története iránt behatóan érdeklődik.

A sajnálatos módon több befejezetlenül, vagy félbemaradt hasonló kezdeményezéssel ellentétben örvendetes, hogy ez a nem csekély méretű vállalkozás az eredeti programnak megfelelő befejezést nyert. Pedig nem kevés akadály tornyosult ez elé is: korábban inkább politikai jellegű, utóbb pedig főleg anyagi természetű akadályok. Különösen örülhetünk annak, hogy az előbbiek sikeres áthidalásával a korábban megjelent kötetek értéke és objektivitása sem vált kérdésessé: vállalva az akkoriban súlyosnak bizonyult „polgári álobjektivitás” vádjait, a korábbi kötetek is helyt adtak a különböző irányzatú és világnézetű szerzők publikációiról szóló bibliográfiai adatközléseknek is. Ha szükség mutatkozna a sorozat új kiadására, azt nem a régebbi kötetek tartalmi korrekciójának szükségessége, hanem csak a bibliográfia iránti kereslet indokolhatná. E bibliográfiai sorozat – dacolva az akkori „korszellem”-mel – egy-egy irodalomtörténeti kérdéssel kapcsolatban a véleménynyilvánítási és a „szavazati” jogot mindenkire, még az elődökre is kiterjesztette.